

мобили, и трамваи, тръгналъ по шосета да разнася далечъ труда на българскитѣ усилия. Никой вече не се плашилъ отъ своята бжднина, а се молѣлъ Богу за едно—за здраве. „Здравъ да съмъ — пари съмъ“, казвали тогава хората. А днесъ какво правимъ? Стърчатъ нашитѣ високи кѣщи, а ние плетемъ цѣлъ день тантели и хукаме мжжетѣ си.

Казвамъ, закипѣлъ животъ въ Търново. Всѣка вечеръ излизали следъ сигнала на свирката съ стотици млади, пѣргави, зачервени и засилени отъ работа момии момци и си отивали по домоветѣ да отпочинатъ въ сънъ и да събиратъ сили за другия день.

Но Карагѣозовъ не се спрѣлъ до тукъ; направилъ веднажъ решителна стѣпка напредъ, той вървѣлъ безспиръ и открилъ мелница при сѣщата фабрика. До тогава имало воденички по деретата и рѣкитѣ, но тѣ били примитивни — колкото да строятъ житото или мисиря, за да може да мине по-лесно презъ гърлото на българина. Карагѣозовъ издига при фабриката си модерна мелница, която приготвявала брашно, каквото приготвяватъ днесъ модернитѣ воденици, и турската войска почнала да се храни съ хлѣбъ отъ брашно две нули. При това той приспособилъ при воденицата си и нѣщо още полезно — заловилъ се да охранва слабъ добитѣкъ съ това, което падало отъ воденицата и отъ остатѣка, следъ като се приготвялъ